

[Pia Kjærsgaard]

Vi må desværre konstatere, at de partier, der har rigeligt, skal have mere, og at de, der intet har, vil få lidt, men det betyder intet, for disse penge, disse tvangsudskrevne midler, som der skal føres valgkamp for inden for en overskuelig tid, vil blive brugt hver en krone. Konservativer vælgere vil yde deres bidrag til Venstresocialisterne, og Venstresocialisterne vil yde bidrag til Kristeligt Folkeparti.

Det er grotesk, og Fremskridtspartiet afviser at deltage i denne molbohistorie, som vi mener er en ny hån mod den skatteplagede befolkning.

For øvrigt skal jeg til sidst tilslutte mig fru Lilli Gyldenkildes ord om, at der skal være fuld offentlighed om pengene. Det kan vi helt støtte.

Albrechtsen (VS):

Der kan være mange gode grunde til at gå imod dette forslag, som har fået en efter min opfattelse fuldstændig uacceptabel udformning. Fru Pia Kjærsgaard har nævnt stort set alle de grunde, der ikke kan bruges til at gå imod det. Jeg vil i stedet for opregne, hvad der efter min opfattelse er det forkerte ved den udformning, det har fået, og det vil jeg gøre ved at tage udgangspunkt i de forslag og ønsker, som VS rejste i forbindelse med behandlingen af forslaget til folketingsbeslutning i maj. Her fremførte VS en række synspunkter. Dem er der intet hensyn taget til ved udformningen af forslaget.

Inden jeg gør det, vil jeg sige, at vi i VS har en debat om, hvorvidt princippet med en sådan partistøtte overhovedet er acceptabelt, uanset hvilke regler man i øvrigt fastsætter. Personlig kan jeg udmærket se pointen i den kritik, der fremføres af mange i VS, nemlig at en sådan partistøtte sammen med en række andre forhold meget let kan bevirke, at partierne fra at være selvbarne, ikkestatslige organisationer ender som en slags departementer i staten betalt og finansieret af den stat, de selv skulle styre.

I hvert fald for de store partiers vedkommende kan man nære den frygt, at disse partier vil kunne komme ind i en meget alvorlig afhængighed af statsmidlerne, idet de store partier vil kunne opbygge større og større administrative apparater. Store administrative apparater har nu engang en tendens til at

blive et mål i sig selv for dem, som besidder disse apparater, og som sidder i dem. Det kan lægge op til, at der udvikler sig en vis form for politisk opportuniste, for når målet ender med at blive opretholdelsen af et stort partiapparat måske mere end at varetage medlemmernes interesse i at få gennemført partiprogrammet, så er man inde på noget forkert ud fra en demokratisk synsvinkel, for et partis formål må jo netop være, at det skal virke for, at det er det parti-program, som medlemmerne har opstillet, der sættes over alt andet. Det bør efter min mening også være det, der sættes over det antal vælgere, man kan tiltrække sig ved at vælge det ene eller det andet synspunkt, som måske er opportunt i tiden. Der ligger altså i den argumentation en frygt for, at man bliver afhængig af statsapparatet, afhængig af at tilpasse sig synspunkter, som man tror kan give det antal vælgerstemmer ved valgene, som vil være tilstrækkeligt til at opretholde det store partiapparat, som man så har fået opbygget.

Det, der foreligger her, er ikke det eneste, som er med til at fremme en sådan udvikling i øjeblikket; også de store erhvervstilskud f.eks. til nogle af de borgerlige partier er med til at fremme sådan en udvikling. Dette her er i og for sig kun en enkelt brik i dette mønster, men det er vi altså i VS betænkelige ved. Vi vil hellere have, at der er et skarpt skel mellem stat og partier.

Men under alle omstændigheder, hvordan end konklusionen er på den debat, har dette her altså en udformning, som gør det uacceptabelt. Vi håber derfor, der kan blive tilslutning til nogle få præcise ændringsforslag, som vi vil udarbejde og stille, nemlig om, at betingelsen for dette her i hvert fald under alle omstændigheder må være, at der skal være offentlighed i partiernes regnskaber; det skal indføres som en paragraf i dette forslag, at betingelsen skal være fuld offentlighed i regnskaberne, hvis man ønsker at modtage penge efter denne lovgivning.

Vi ønsker yderligere, at der indføres en maksimumsgrænse i loven på f.eks. 1 mill. kr. for partier på landsplan. Vi vil gerne diskutere dette beløb, hvis der kan samles et flertal for en maksimumsgrænse, men nogle af de problemer, jeg har forsøgt at skitsere i dette indlæg, kunne i hvert fald modvirkes ved, at der var en maksimumsgrænse.